

Kedves Keresztyén Testvéreim!

Tavaszi elején kezembe került Klaus Douglas német teológus egyik könyve, melyben a következő történetet találtam. Az 1600-as évek közepén egy lovag kopogtatott a Port -Royal kolostor ajtaján és a kolostor egyik lakójával kíván beszélni. Ebben a kolostorban élt ugyanis a már egészen fiatalon világhírűvé vált tudós Blaise Pascal matematikus - fizikus, aki többek között az integrál-és, a valószínűség számítás alapjait is lefektette. Éppen ez utóbbi miatt érdeklődött nála a különös látogató.

Találkozásuk során a lovag röviden közölte jövetele célját: -Azt szeretném tudni: Mekkora a valószínűsége Isten létezésének? Pascal a lényegre törő kérdésre szintén tömören válaszolt 50-50%. - De kíváncsivá tettél engem is mond, miért szeretnéd tudni. Tudod, - kezdi a Lovag- gyermekkoromban keresztyén módon neveltek és mi lovagok nem élünk éppen erkölcsös életet. Nők, dorbézolás, durva verekedések, s amikor már majdnem teljesen jól érzem magam mindig eszembe jut Isten és rögtön elmegy mindentől a kedvem. Most már szeretnék végre bizonyosságot tudni. Legszívesebben vagy teljesen az Istennel vagy teljesen nélküle élnék.

Pascal így felelt: - Tudod a mi élettörténetünk nagyon hasonlít egymásra. Én ugyan nem ittam, nem verekedtem és nem voltam szoknyavadász, de egy komoly bűnöm nekem is volt. Szerencsejátékos voltam és szinte mindenre fogadtam már. Most neked is ajánlok egy fogadást. Fogadj Istenre!

A lovag elképedt. Sok mindent átélt már, de ilyen még nem hallott, s főként egy kolostor falai között. Pascal tovább magyarázta még a durva lovagot is megbotránkoztató gondolatát: - Fogadj velem, s tégy az Istenre. Éppen úgy mint a rulettben. Tedd fel az egész életedet Istenre, s meg fogod látni ő majd fokról fokra megmutatja magát neked.

A lovag elbizonytalanodott, érezte, hogy megfogták, de kibúvót keresve visszakérdezett: Miért én tegyem meg az első lépést? S ekkor Pascal elmagyarázta neki, hogy valójában az egész Szentírás nem szól másról, mint az Isten embereket kereső fáradozásairól. Egészen a végső nagy tettéig, amikor szent Fiában, Jézus Krisztusban indult az elveszettek után, hogy megkeresse és a kereszten megváltsa őket a kárhózzától.

A történetnek sajnos nincs boldog vége. A lovag túlságosan szerette bűneit, s valójában nem Isten létezésének bizonytalanságától félt, hanem, sokkal inkább féltette bűneit, kicsapongó életvitelét. Nem mertte feltenni az életét a bocsánat és az irgalom Krisztusára.

E történet személyesen érintett meg, mert egykor én is meg tapasztaltam a lovag vívódásait. Szüleim Krisztus követő emberek és a családban úgy is nevelteték fel minket. Ám az iskolában, a világban akkor a Marxista ideológia volt az irányadó. Ez a kettős nevelés hatása olyan erős volt, hogy még ifjú felnőtté válva is egyre csak az igazságot kerestem. A választ arra a nagy kérdésre amelyet egyszer mindenkinek őszintén fel kell tennie magában. Ahogy Luther mester is kereste és kérdezte: Létezik-e Irgalmas Isten? Olyan Isten, aki nekem személyes Uram és Megváltóm?

Amikor a másfél éves katonai szolgálatomat töltöttem, sok időm volt gondolkodni. Ekkor nem fogadásból, de egy felülről jövő erős indíttatástól kényszerítve én is döntöttem: „próbára teszem

Istent". Szaván fogom őt, és attól a pillanattól kezdve úgy kezdtem el élni, mintha Isten létezne és irgalmas, szerető Istenem lenne.

Isten azután válaszolt nekem igéjében, életem történésein keresztül, éppen úgy ahogy a hithű tudós megjövendölte azt. Lépésről lépésre megmutatta magát nekem is. Lassan megtanított igazságaira, aztán felfedte a legsúlyosabb titkokat. Krisztus keresztiének meztelen igazságát.

Megértettem Nagypéntek megrendítő valóságát és azt, hogy ez a történet ennyire nem független tőlem. Hiszen mindez Istennek értem és értetek való véres áldozata volt. Azóta magam sem tudok mást, mint ezt, az ott megszerzett bizonyosságot hirdetni. Ezt teszem most közöttetek is.

Kedves Testvérek! Tudom Ti is értitek érzitek Isten áldozatának erejét. Hiszen a Finn Evangélikus Egyház olyan sok szép példáját adta már történelme annak mit jelent Krisztus áldozatát megérteni, követni. Sokszor elszenvettedek már Ti is mindazt, ami Krisztus Szenvedéseiből még hátra van. De mégsem lehet mindig a múltból élni. Minden korosztálynak újra és újra meg kell keresnie a válaszát a kérdések kérdésére.

Kívánom, ma amikor az igék és a hitvallások sorát hallgatjátok egyre több szív rendüljön bele Isten Isten szeretetének csodájába, a Te személyes életed boldogságáért és azért a világot, amely sóvárogva várja a változást, hogy meglássa Isten szeretetét az ő gyermekeinek jótettein keresztül. Ámen